

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/70/2015
Identifikačné číslo spisu: 1510010960
Dátum vydania rozhodnutia: 16.08.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1510010960.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Petra Krajčoviča a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16. augusta 2016 v Bratislave v trestnej veci obvineného K. D., pre pokračovací zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, d/ Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 9. októbra 2014, sp. zn. 4To/85/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného K. D. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 3 T 100/2010 zo 14. apríla 2014 bol obvinenému K. D. na nezmenenom skutkovom základe uvedenom v rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3 T 100/2010 z 21. januára 2011, po predchádzajúcom zrušení tohto rozsudku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu na základe povolenej obnovy konania, v súvislosti s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, uložený trest odňatia slobody podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. n/, l/, § 37 písm. m/, h/, § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, 3, § 42 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný a spoločný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, 8 (osem) mesiacov a 1 (jeden) deň a podľa § 48 ods. 2 písm. b/ bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Bol mu uložený aj trest prepadnutia vecí použitých na spáchanie trestného činu a vyrobených pri páchaní trestného činu, ktorých vlastníkom sa stal štát a bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To 55/09 z 25. júna 2009 vo výroku o treste.

Odvolanie obvineného K. D. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 4To/85/2014 z 9. októbra 2014 podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený K. D. prostredníctvom obhajcu dňa 19. októbra 2015 dovolanie, uplatňujúc dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl v podstate v tom, že Okresný súd Bratislava V v obnovenom konaní pod sp. zn. 3 T 100/2010 ho odsúdil v bode 1 aj v bode 2 rozsudku za zločin podľa § 172 ods. 1 písm. a/, d/ Tr. zák. aj napriek tomu, že sa dvoch zločinov nedopustil. V bode 2 rozsudku ho súd odsúdil za zločin podľa § 172 ods. 1 písm. a/, d/ Tr. zák. aj napriek tomu, že samotný skutok nenapĺňa skutkovú podstatu trestného činu podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. a teda nemôže byť právne kvalifikovaný ako zločin a ani v pôvodnom rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 20. januára 2011 pred povolením obnovy konania sa nikde neuvádza, že daný skutok by mu bol prekvalifikovaný z prečinu na zločin. Podľa názoru obvineného K. D. Okresný súd Bratislava V pri vynášaní rozsudku sp. zn. 3 T 100/2010 zo dňa 14. apríla 2014 pochybil a uznal ho vinným z dvoch zločinov podľa § 172 ods. 1 písm. a/, d/ Tr. zák. aj napriek tomu, že sa spáchania dvoch zločinov nedopustil, čiže tento súd mu neoprávnenne prekvalifikoval trestný čin v bode 2 rozsudku sp. zn. 3 T 100/2010 zo dňa 14. apríla 2014 z prečinu na zločin a tým mu bolo odopreté právo na spravodlivý proces a bol mu uložený prísny trest.

Navrhol, aby podľa § 386 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolací súd vyslovil, že napadnutým uznesením bol porušený zákon v neprospech obvineného v ustanovení § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3 T 100/2010 zo dňa 14. apríla 2014 a uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4To 85/2014 zo dňa 9. októbra 2014 a podľa § 388 ods. 2 Tr. por. prikázal vec Okresnému súdu Bratislava V, aby ju znovu prerokoval a rozhodol v inom zložení senátu.

Prokurátor sa k dovolaniu vyjadril tak, že považoval napadnuté uznesenie za vydané v súlade so zákonom, ako aj jemu predchádzajúci prvostupňový rozsudok a navrhol dovolanie obvineného K. D. odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.), na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), bolo podané osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zjavné, že nie je naplnený dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolací súd uvádza, že Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 20. januára 2011, sp. zn. 3 T 100/2010 zrušil v celom rozsahu (vo výrokoch o vine, treste a ochrannom opatrení) rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2 T 38/2009 zo dňa 21. apríla 2009, ktorým bol obvinený K. D. uznaný za vinného zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. a/, d/ Tr. zák. (v období od augusta do septembra 2008). Zrušil i výrok o treste a ochrannom opatrení, ktoré boli uložené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To 55/09 z 25. júna 2009.

Tým istým rozsudkom Okresný súd Bratislava V z 20. januára 2011, sp. zn. 3 T 100/2010 uznal obvineného vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. a/, d/ Tr. zák. (v období od augusta do septembra 2008), ale aj zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. a/, d/ Tr. zák. (ktorý mal obvinený K. D. podľa obžaloby Okresného prokurátora Bratislava V, sp. zn. 1Pv 706/2008 spáchať 30. júna 2008). Napriek tomu, že skutok z 30. júna 2008 kvalifikoval pôvodne v obžalobe sp. zn. 1Pv 706/2008 prokurátor ako prečin podľa § 171 ods. 2 Tr. zák. (viď č. 1. 55 spisu Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 3 T 100/2010), Okresný súd Bratislava V kvalifikoval tento skutok v rozsudku z

20. januára 2011, sp. zn. 3 T 100/2010, ako čiastkový útok pokračovacieho zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, d/ Tr. zák. (viď č. l. 66 spisu).

Podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Tým, že okresný súd uvedeným rozsudkom neakceptoval právnu kvalifikáciu skutku uvedenú v obžalobe a ako súčasť pokračovacieho trestného činu ho kvalifikoval podľa § 172 ods. 1 písm. a/, d/ Tr. zák. nepochybil, pretože podľa § 278 ods. 3 Tr. por. súd nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe. A napokon okresný súd by pochybil, ak by čiastkový útok toho istého pokračovacieho trestného činu právne posúdil odlišne od hlavného činu, ktorého bol čiastkový útok súčasťou.

V prerokúvanej veci však dovolací súd zistil, že dovolanie bolo podané proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/85/2014 z 9. októbra 2014, ktorým nebolo rozhodované o vine, pretože výrok o vine zostal právoplatný od 22. januára 2011, pretože proti výroku o vine uvedenom v rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3 T 100/2010 z 21. januára 2011 nikto z oprávnených osôb odvolanie nepodal. Napadnuté rozhodnutie tak nemohlo byť založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia skutku uvedeného v rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3 T 100/2010 z 21. januára 2011.

Pokiaľ ide o dovoláciu námietku obvineného týkajúcu sa skutočnosti, že ani odvolací súd a pred ním okresný súd sa neriadili zásadou „zákazu zmeny k horšiemu“ - reformatio in peius - dovolací súd jednak uvádza, že tento dôvod nezakladá naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu a teda ani dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a jednak poukazuje na časť odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, z ktorého vyplýva, že pri vyslovení nesúladu slovného spojenia „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ uvedeného v § 41 ods. 2 Tr. zák. s Ústavou Slovenskej republiky sa riadil i nasledujúcou právnou úvahou:

„Ústavný súd pritom nenamieta, že v prípade viacčinného súbehu úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, dochádza k obligatórnemu zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu najprísnejšie trestného o jednu tretinu, ale namieta, že Trestný zákon striktno upravuje ďalší postup súdu pri určení konkrétnej výšky trestu, že jej určenie neponecháva na voľnej úvahe súdu, keďže pri ukladaní konkrétneho trestu mu Trestný zákon ukladá povinnosť uložiť trest v konkrétnej časti upravenej (sprísnenej) trestnej sadzby.“

Zo žiadnej z úvah uvedenej v citovanom náleze nevyplýva následne, so zreteľom na citované, povinnosť súdov vo veciach, kde sa pred vydaním citovaného nálezu riadili asperačnou zásadou, aby po povolení obnovy konania automaticky ukladali miernejšie tresty.

Okresný i krajský súd v prerokúvanej veci v napadnutých rozhodnutiach náležite odôvodnili z akého dôvodu obvinenému po povolení obnovy konania, ku ktorej museli so zreteľom na uvedený nález a použitie asperačnej zásady v prerokúvanej veci pristúpiť obligatórne, neuložili obvinenému K. D. miernejší, ale rovnaký trest ako v pôvodnom konaní. Odôvodnenie opreli najmä o kriminálnu minulosť a bohatý trestný register obvineného, z ktorého vyplýva v podstate jeho neprevychovateľnosť a teda slabý individuálny vplyv ukladaných trestov na obvineného. Súhrnný a spoločný trest bol uložený vo výmere len o deň dlhšej ako trest uložený pôvodným (zrušeným) rozsudkom z roku 2009 vo výmere osem rokov a osem mesiacov.

Navyše dovolací súd dopĺňa, že nie je v rozpore so zásadou zákazu zmeny k horšiemu, ak je

páchateľovi v novom konaní uložený rovnaký, ale nie prísnejší trest ako v pôvodnom konaní. Porušením tejto zásady by bolo uloženie prísnejšieho trestu, čo sa však v prerokúvanej trestnej veci nestalo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., preto dovolanie obvineného K. D. odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.